

HÄIVEEN
TAPAUSKIRJAT

PUOLEN
KUUN
TEATTERI

MARI RENKO

MARI RENKO

PUOLEN
KUUN
TEATTERI

HÄIVEEN TAPAUSKIRJAT 2

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ | HELSINKI

Teoksen kirjoittamista ovat tukeneet
Taiteen edistämiskeskus ja WSOY:n kirjallisuussäätiö.

ENSIMMÄINEN PAINOS

© MARI RENKO JA WSOY 2026

ISBN 978-951-0-52878-5

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:

TUOTEVASTUU@WSOY.FI

Omituisten tarinoiden kerholle
eli Otakelle

LUKU 1

Ely todella inhosi kissanpentuja. Ja poskipunaa. Jep, etenkin poskipunaa.

”Etsiväparini kertoo nyt meille tapauksesta”, Viona ilmoitti ja viittasi kädellään, aivan kuin heillä olisi ollut isokin yleisö räkänokkaisen kakaran ja huolestuneen lapsenvahdin sijaan.

Anna mennä. Näytä, minkälainen etsivä sinusta oikein on tullut.

Ely yskäisi, osin selvittääkseen kurkkuaan, osin peittääkseen päässään kaikuvan äänen. Hän piilotti kätensä selän taakse, jossa hänen sormensa hakeutuivat vasenta rannetta kiertävälle huiville ja sen jo hieman rispaantuneille päille.

”Tuota... Eli tapaus”, hän aloitti, mutta ei tiennyt miten jatkaa.

Kun heidän edessään seisova pikkutyttö oli sinä aamuna marssinut sisään etsivätoimiston ovesta ja ilmoittanut, että hänellä oli heille tapaus, Viona oli luovuttanut vetovastuun Elylle. Kolme kuukautta koulutusta oli kuulemma riittävästi, jotta Ely voisi kutsua itseään yksityisetsiväksi.

Ely ei ollut siitä ihan yhtä varma.

”Rikospaikka?” Viona kannusti huulillaan hymy, joka ilmestyi niille vain silloin, kun hänellä oli jokin uusi arvoitus selvitetettävänään.

Ely päätti leikkiä mukana.

”Lastenhuone toisessa kerroksessa, kanavan puolella. Ikkuna lukossa, ovi kiinni, ei muita uloskäyntejä”, Ely luutteli.

Varsin mauton lastenhuone, hän mietti itsekseen. Hän ei ikinä tulisi ymmärtämään ihmisten sisustustyyliä. Huone oli täynnä vaaleanpunaisia tyynyjä, rusetteja ja erikokoisia tupsuja. Kaiken kruunasi imelä ruusunleimu, joka pakotti Elyn hengittämään suun kautta.

”Ja tutkinnan kohde?” Viona jatkoi.

Vihreä silkkihuivi liukui Elyn sormien välissä. Lettipäinen pikkutyttö ja ihmispalvelijoiden mustavalkoiseen asuun sonnustautunut nainen tapittivat molemmat Elyä. He eivät kuitenkaan olleet mitään verrattuna pariin sinisiä silmiä, joiden katse sai Elyn kiemurtelemaan.

Sinä et kuulu tänne, ääni hänen päässään sanoi, eikä Ely voinut väittää vastaan.

”Misumisu”, Ely vastasi Vionalle.

”Prinsessa Misumisu”, korjasi ipana kieli puuttuvien etuhampaiden välistä vilkkuen. Ely joutui käyttämään kaiken tahdonvoimansa, ettei olisi pyöräyttänyt silmiään.

Viona nyökkäili miettiväisen näköisenä pehmustetulta tuolilta, johon oli istahtanut lepuuttamaan huonoa jalkaansa. Ely seurasi hänen katsettaan seinällä roikkuvaan tauluun. Viimeistään siitä tajusi, kuinka varakas tämä Ilisiran pääkanavan varrella asustava perhe oli. Poltetut metsät sentään, kuka tilasi muotokuvan kissanpennusta?

Valkoisen pörröpallon vihreissä silmissä oli ilkkuva katse, aivan kuin se olisi nauranut keijulle, joka kuvitteli tekevänsä tärkeää työtä. Työtä, johon kuului vaaleanpunaiseen rusettiin puettujen kissanpentujen etsiminen. Jopa hopeakylkisellä kalalla, jota otus piteli käpälissään, oli asiat paremmin.

Pikkutytön ääni värisi, kun hän kysyi: ”Löydättekö sen varmasti?”

Viona nojautui tuoliltaan lähemmäs tyttöä. Tiukalta nutturalta karannut vaalea suortuva valahti hänen olkapäänsä yli, mutta hän vain kohensi silmälasiaan ja sanoi: ”Neiti Rosenette, muistatko, mitä lupasin sinulle tänä aamuna?”

Rosenette pudisti päätään alahuuli vapisten.

”Lupasin, että minä ja parini löydämme prinsessa Misumisun, enkä minä koskaan petä lupauksiani. Sinä olet meidän asiakkaamme ja jokainen asiakas on meille tärkeä etsytoimisto Nokkelassa.”

Ely melkein tukehtui omaan älähdykseensä. ”Nokkelassa?”

Viona suoristautui. ”Eikö? Keksin sen eilen illalla. Etsivytoimisto Nokkela, nokkela etsytoimisto. Minusta se on varsin... nokkela.”

”Ei, ei, kerta kaikkiaan ei. Toimistomme on vakavasti otettava yritys, ei mikään lavaste lastenkirjassa.” Ely pudisteli päätään kiivaasti sanojensa vakuudeksi. Viime kuukausina hän oli kuullut jos jonkinmoista nimiehdotusta, mutta tämä oli pohjanoteeraus.

”Olet liian nirso.” Vionan alahuuli mutristui. ”Muiden mielestä minä olen hyvä keksimään nimiä.”

”Siitä voidaan olla montaa mieltä.”

”Kauanko tässä vielä kestää?” lastenvahti keskeytti heidät. ”Herra ja rouva palaavat pian kotiin.”

Viona viittoi Elylle. ”Elymus, esittele meidän johtolankamme.”

Ely nosti matalalle pukeutumispöydälle kultaisen poskipunarasian, jonka Viona oli poiminut mukaansa talon emännän huoneesta.

”Ja mitä me voimme päätellä siitä?” Vionan hymy oli niin luottavainen, että se sai Elyn vatsan muljahtamaan.

Ely tuijotti poskipunarasiaa. Hänen silmissään se oli vain tuote, jolla ihmiset tykkäsivät maalata ihoaan. Hän oli nähnyt monta samanlaista putelia Ryon kokoelmissa, joskin tämä rasia oli luultavasti uudempaa mallia kuin hylätyn teatterin pukuhuoneista löytyneet.

”Minä...” Ely aloitti. Viona nojautui tuolillaan eteenpäin. Ely hengitti syvään ja päästi ilman pihisten ulos. ”En tiedä”, hän lopetti.

Lettipäinen pikkutyttö pärskähti. ”Oletko sinä edes oikea etsivä?”

En ole, Elyn teki mieli tokaista. Häntä ei ollut tarkoitettu nuuskimaan salaisuuksia ja ratkomaan mysteerejä, vaan kiipeilemään kattoja pitkin, piileskelemään varjoissa ja tiirikoiimaan rikkaiden kassakaappeja. Hän ei ollut se, joka nappasi rikollisia. Hän oli Häive, Ilisiran kuuluisin varas.

Oletko? ääni kysyi huvittuneeseen sävyyn. Mitä sitten teet täällä?

”Oikea etsivä osaa pyytää apua, kun tarvitsee sellaista”, Viona puuttui puheeseen ja hymyili Elylle.

Nyt Elyn oli pakko pyöräyttää silmiään. ”Hienoa. Neiti Nokkela voikin varmaan sitten auttaa minua hieman.”

Viona loi häneen moittivan katseen. ”Silloin kun on jumissa, on paras palata alkuun. Ja meidän tapauksemme alkoi siitä, kun neiti Rosenette jätti prinsessa Misumisun yksin eilen iltapäivällä ja lähti valmistautumaan pianotunnilleen.” Viona kääntyi lapsenvahdin puoleen. ”Anna kun arvaan: neidin soitonopettaja on varsin miellyttävän näköinen mies, vai mitä?”

”Tuota, kyllä, tai siis, ehkä, en minä osaa sanoa sellaisesta”, lapsenvahti takelteli.

Viona työnsi poskipunarasian kohti naista. ”Osaisitteko sen sijaan kertoa meille tästä?”

Vasta nyt Ely huomasi, kuinka kalpeaksi lapsenvahti oli käynyt. Niin kalpeaksi, että kaksi punaista läikkää hänen poskillaan erottuivat selvästi.

”Emilin?” Rosenette vingahti. ”Nappasitko sinä prinsessa Misumisun?”

”En!” Lapsenvahti perääntyi pari askelta. ”En ole koskenutkaan Misumisuun!”

”Mutta sinä koskit tähän.” Viona napautti sormellaan poskipunarasiaa.

”Mi-minä... kokeilin vain vähän.”

”Lainasitko sinä äidin tavaroita?” ipana kysyi silmät suurina. ”Hän vihaa sitä.”

Lapsenvahti painoi päänsä. Enää hänellä ei olisi ollut mitään tarvetta poskipunalle. ”Halusin vain näyttää nätiltä.”

Pikkutyttö ei kuunnellut. ”Missä prinsessa Misumisu sitten on?” hän kysyi Vionalta. ”Miten poskipuna liittyy siihen?”

Sen Elykin olisi halunnut tietää.

”Emilin kokeili poskipunaa salaa tässä huoneessa sillä aikaa, kun olit soittotunnillasi”, Viona selitti. ”Mutta hän onnistui vahingossa kaatamaan rasian.”

Viona juoksutti sormeaan pukeutumispöydän ja siihen kiinnittyvän peilin välisessä raossa. Kun hän nosti sormenpään näkyville, se oli värjäytynyt punaiseksi. Hän oli aiemmin osoittanut Elylle punertavia hitusia, mutta Ely ei vieläkään ymmärtänyt, mitä tekemistä niillä ja kadonneella kissanpennulla oli keskenään.

”Muistatko, mitä teit seuraavaksi, Emilin?” Viona kysyi.

”Lakaisin punan kädelleni”, nainen sanoi hiljaa.

”Ja?” Viona kannusti.

Lapsenvahdin pää painui. ”Avasin ikkunan ja karistin sen ulos.”

Keppiinsä tukeutuen Viona ontui ikkunalle ja avasi sen. Sisään tulvahtava viileä talvi-ilma kantoi mukanaan Ilisiran alakaupungin ääniä: lauttareiden huutoja, kauppahallia kohti kiirehtiviä lounastajia, ohi killkattavan raitiovaunun kolinaa.

”Kun käänsit selkäsi, prinsessa Misumisu näki tilaisuutensa tulleen.” Viona kohotti toista pitsiverhoa ja osoitti pieniä reikiä ja niistä töröttäviä langanpätkiä. ”Se kiipesi ikkunalaudalle ja livahti ulos ennen kuin ehdit sulkea ikkunan.”

Pikkutyttö vinkaisi ja peitti suunsa käsillään. Ely työntyi Vionan ohi ja kurkisti avoimesta ikkuna-aukosta. Alhaalla odotti piikikkäitä ruusupensaita. Missään ei erottunut valkoista pörröpalleroa.

Lapsenvahti oli alkanut vapista. ”Olen niin pahoillani. En tarkoittanut...”

”En usko, että Misumisu putosi”, Viona rauhoitteli. ”Laudoitus jatkuu tässä kohtaa niin pitkälle, että sitä pitkin se on päässyt hyppäämään kuistin katolle ja siitä alas pihamaalle.”

Ely tarkasteli rakenteita ja totesi Vionan olevan oikeassa. Kauppiaan talon ulkoseinä tarjosi oivalliset puitteet kiipeilylle, niin kissanpennuille kuin keijuvarkaille. Hän voisi helposti hiipiä takaisin hämärän tullen, kavuta koristelaudoituksia ja niitä peittäviä köynnöksiä pitkin ikkunalle, jonka hän jättäisi nyt sopivasti lukitsematta ja...

Ei ryöstelyä. Ei murtovarkauksia, ei näpistelyä, ei luvatonta haltuunottoa.

Viona oli kieltänyt kaiken hauskan.

”Enkö minä enää ikinä näe sitä?” Rosennette kysyi ääni väristen. Kyyneleet alkoivat kerääntyä hänen silmiinsä.

Viona tarttui pikkutyttöä kädestä ja veti tämän mukaansa kohti ovea. ”Luulenpa, että prinsessa Misumisu löytyy lähempää kuin arvaatkaan.”

Viona johdatti heidät pääkanavan yli sille puolelle alakaupunkia, joka tunnettiin myymälöistään, toreistaan ja isosta, kivisestä kauppahallista. Vuodenvaihteen juhllisuuksien valmistelu oli täydessä vauhdissa. Lakkipäiset miehet ripustivat lyhtypylväisiin havuseppeleitä, leipurin ikkunalle oli pinottu luumulla täytettyjä maustekakkuja ja katukauppias ojenteli paperitötteröitä täynnä kuumia kastanjoita. Parvekkeiden kaiteisiin oli sidottu hopeisia kelloja, jotka helisivät aina sopivan tuulenpuuskan satuessa kohdalle.

Pikkutyttö roikkui Vionan käsivarressa, mikä ei voinut tehdä kävelykepin kanssa liikkumisesta helppoa, mutta Viona ei valittanut. Ipana katseli ohitse kiiruhtavia vieraita ihmisiä silmät suurina. Kun vastaan tuli pohjoisen peikkokauppias turkisvankkuriensa kanssa, tyttö kätki kasvonsa Vionan takin helmaan ja kurkisti vasta, kun mukulakivillä koliseva ajokki oli jo takanapäin.

Lapsenvahti kulki heidän perässään käsiään väännellen. Sen jälkeen, kun tämä oli myöntänyt olevansa syypää kissan karkaamiseen, Rosennette ei ollut kiinnittänyt naiseen mitään huomiota.

Parin korttelin päässä Viona pysähtyi punatiilisen talon kohdalle. ”Kalakauppias Gontz”, hän luki kyltistä. ”Se on hyvä nimi. Lyhyt ja ytimekäs. Epäilemättä omistajan mukaan nimetty.”

”Me olemme jo puhuneet tästä”, Ely sanoi. ”Etsivätoimisto Hollins & Adevane ei toimi, sillä minun nimeni karkottaisi kaikki ihmisasiakkaat. Etkä sinä suostu nimeämään paikkaa pelkästään itsesi mukaan.”

”Me olemme kumppaneita”, Viona vastasi. ”En jätä sinun nimeäsi pois pelkkien typerien ennakkoluulojen vuoksi.”

Ely nipisti huulensa yhteen. He olivat käyneet tämän keskustelun jo monta kertaa.

Kuja rakennuksen vierellä haisi, kuten saattoi odottaa-kin. Kalakauppias Gontz piti sitä mitä ilmeisimmin omana kaatopaikkanaan. Viona ei epäröinyt, vaan asteli suoraan sen hämärään.

”Onko prinsessa Misumisu siellä?” pikkutyttö kysyi. Lapsenvahti piteli liinaa nenänsä edessä ja esti suojaattiaan ryntäämästä Vionan perään.

”Odota hetki, kun tarkistamme tilanteen”, Viona huikkasi takaisin.

Ely irvisti. Hänelle ei jäänyt muita vaihtoehtoja kuin seurata.

Kujalla lemu oli aiempaakin voimakkaampi. Perkuujätteitä, mätäneviä sellaisia – ja jotain muuta, mistä Ely ei aivan saanut kiinni edes keijuaisteillaan, kun kalanhaju täytti hänen sieraimensa.

Heidän edestään syöksähti kissa, joka oli vaaninut saalistaan jossakin korkealla. Kuului vinkaisu, kun yksi rotista kohtasi loppunsa. Valitettavasti kissa ei ollut valkoinen, vaan oranssi kolli, joka loikki laatikkopinoja pitkin kujan päässä olevalle korkealle kiviaidalle ja katosi sen taakse.

”Meidän on paras tutkia kaikki laatikot”, Viona sanoi ja lähti lähintä pinoja kohti.

Ely veti tytön helmasta takaisin. ”Anna, kun minä.” Ei ollut mitään syytä, miksi aatellisneidin olisi pitänyt liata pitsihansikkaitaan mokomassa paikassa.

Hän tyrkkäsi paria tynnyriä, joiden pinta oli epämiellyttävän tahmea. Jokin kipitti hänen jalkansa yli. Hän ei edes säpsähtänyt. Kun hän oli viisitoistavuotiaana lähtenyt keijujen

valtakunnasta Käänteisestä, hän oli nukkunut ensimmäiset kuukaudet juuri tällaisilla kujilla.

Seuraavaksi Ely tarttui laatikoihin, jolloin niiden takaa kuului surkea naukaisu.

”Siellähän te olette, teidän korkeutenne”, Viona sanoi kurkatessaan Elyn olkapään yli.

Mutta kissanpentu ei ollut kaikki, mitä siellä oli.

Ely työnsi Vionan taakseen, kun laatikkokasa heilahti. Syntyneestä raosta luikahti esiin resuinen poika, jonka pakomatka tyssäsi, kun Ely nappasi häntä takinkauluksesta kiinni.

”Anteeksi vain, mutta me otamme tuon kissan”, hän sanoi tuskin kahtatoista vanhemmalle pojalle, joka puristi sylissään sottaista, rusettikaulaista olentoa.

Poika sähähti kuin olisi ollut yksi kissoista. Niin tehdessään hän paljasti terävät kulmahampaansa.

Kirottu.

Ely päästi irti ennen kuin saisi hampaat ranteeseensa. Vampyyreihin ei ollut luottamista. He eivät olleet enää ihmisiä, vaan täysin vaistojensa ja viettiensä vietävissä. Hän oli tottunut noihin surkeisiin olentoihin Yön hovissa asuessaan, mutta teki parhaansa pysyäkkeen erossa heistä.

Viona päätti taas todistaa, ettei hänellä ollut rahtustakaan itsesuojeluvaistoa. Hän astui Elyn takaa kädet rauhoittelevasti pystyssä.

”Kaikki hyvin. Me olemme etsiviä. Tulimme vain palauttamaan tuon kissanpennun omistajalleen.”

Poika perääntyi pari askelta. Hänellä oli vaaleat hiukset, jotka sojottivat harjaamattomina joka suuntaan, sekä epäluoloinen katse. Vionan ystävällinen hymy sai hänet kuitenkin epäröimään.

”Pidin sille seuraa”, poika kuiskasi. ”Yöllä oli kylmä.”

”Kiitos, että huolehdit siitä. Mutta nyt sen on aika palata kotiinsa.”

Pojan leuka värähti koti-sanana kohdalla. Hän epäröi, mutta laski sitten kissan Vionan odottaville käsivarsille.

”Onko jotain, mitä me voisimme tehdä sinun hyväksesi?” Viona kysyi.

”Viona”, Ely suhahti. ”Hänen pitäisi olla Yön hovissa, ei muurin tällä puolella.”

Pojan katse poukkoili levottomasti heistä kujan toiseen päähän. ”Oletteko te oikeasti etsiviä?” hän kysyi. ”Etsittekö te muutakin kuin kissanpentuja?”

”Totta kai”, Viona vastasi. ”Oletko kadottanut jotain?”

Ely tunnisti karkulaisen kun sellaisen näki. Pojan paino oli päkiöillä, lihakset nykivät, kun hän yritti päättää, rynnätäkö tiehensä vai ei.

Viona kumartui lähemmäs poikaa välittämättä Elyn varoitavasta sihahduksesta. ”Entä jos tulisit käymään meidän toimistollamme? Voimme jutella rauhassa ja sitten voimme pyytää varjovahdeilta sinulle verta ja –”

Se riitti. Vampyyripoika sävähti, ja ennen kuin Viona ehti sanoa ehdotustaan loppuun, poika oli jo viilettänyt kivi-aidalle ja kadonnut sen taakse.

Viona huokaisi. ”Ei olisi pitänyt mainita varjovahteja. Harmi, etteivät kiroitut ymmärrä, että kirkko yrittää vain auttaa heitä.”

Ely vilkaisi tyttöä sivusilmällä. Se oli jotain, mitä ainoastaan joku muurin tällä puolella asuva sanoisi.

”Eivätköhän varjovahdit saa tietää hänestä pian”, Ely sanoi hiljaa.

He palasivat kadulle Misumisua kantaen. Kissa todella oli Misumisu, joskaan se ei juuri muistuttanut maalauksen suuttua pörröpalleroa. Valkoinen turkki oli tahriintunut ties

mihin mönjään eikä rusettia olisi enää arvannut vaaleanpunaiseksi.

”Misumisu!” Rosenette kiljahti, kun sai kissanpennun syliinsä. Hänen valkoinen mekkonsa likaantui saman tien, mutta hän painoi silti poskensa vasten kissan turkkia. ”Älä enää ikinä jätä minua.”

”Prinsessa Misumisu on rohkea kissa. Se oli saanut uuden ystävän näin lyhyessä ajassa”, Viona sanoi.

Rosenette nyökkäsi silmät kiiltäen. Hän siirsi kissanpentua, sujautti toisen käden taskuunsa ja ojensi sen kohti Vionaa. ”Tässä.”

Kädellä lepäsi yksi, ruttuiseen paperiin kääritty makeinen.

”Kiitos.” Viona poimi karkin. Rosenette antoi kätensä lapsenvahdille ja he lähtivät mukanaan yksi saastainen ja varsin väsynyt kissanpentu.

”Se siitä palkkiosta”, Ely sanoi. ”Eikä hän edes antanut meille kahta karkkia.”

Viona ei vastannut, ojensi vain karamellin hänelle.

Ely tuijotti sitä kämmenellään. Makeisilla ei maksettu vuokraa tai muita laskuja. Jos he eivät pian haalisi jostain asiakkaita, joilla oli oikeita tapauksia ja maksukykyä, Viona joutuisi luopumaan unelmoimastaan etsivätoimistosta.

Olisiko se niin paha asia? ääni hänen sisällään kysyi. *Voisit vihdoin palata sinne, mihin kuulut.*

Pää kiinni, Ely vastasi sille. Hän vilkaisi ihmistyttöä vierellään.

Oli totta, että hän ei ollut etsivä. Häntä ei ollut tarkoitettu metsästäämään kadonneita kissanpentuja, ratkomaan mitättömiä kavalluksia tai vakoilemaan uskottomia puolisoja.

Mutta Ely oli varas. Hän oli oppinut ottamaan sen, mikä ei kuulunut hänelle. Vaikka se olisikin paikka, jota hän ei ollut ansainnut.

Ely työnsi karamellin taskuunsa. Hän tunsu erään makealle person ketun.

”Mistä sinä tiesit?” Ely kysyi Vionalta. ”Miten arvasit, että Misumisu olisi juuri täällä?”

”Muistatko sen muotokuvan?” Viona kysyi. ”Misumisu piteli siinä sardiinia. Tuskinpa sitä olisi maalattu kuvaan, ellei kyseinen kissa olisi aivan hulluna kalaan. Ratkaisu löytyy usein juuri tuollaisista oudoista yksityiskohdista. Seurasin vain nenääni.”

Ely tuhahti. ”Kalasta puheenollen, haluatko pistäytyä kauppahallissa savukalaleivillä? Vai palaammeko suoraan toimistolle?”

”Minulla on taas yhdet illalliset tänään.” Viona huokaisi syvään. ”Äiti ei sitten millään osaa antaa periksi.”

Ely jäykistyi. Sormet hakeutuivat taas vasemmalle ran-teelle.

”Vai niin”, hän mutisi. ”Nähdään kai sitten myöhemmin.”

Viona hymyili hänelle. ”Hoidan paperityöt illalla kuntoon. Hyvää työtä, Ely!”

Ely ei vastannut, hypisteli vain hihastaan pilkistävää vih-reää huiivia, kun Viona käveli pois. Kun tyttö katosi kadun-kulmasta, hän puristi sen nyrkkiinsä.

LUKU 2

Viona oli jo aikaa sitten oppinut kuuntelemaan äitinsä puheita varsinaisesti kuulematta niitä. Hänen täytyi vain pitää huoli, että hän tasaisin väliajoin otti katsekontaktin, nyökäytti päätään ja mumisi jotain epäselvää. Sillä aikaa hän saattoi miettiä meneillään olevia tutkimuksia tai tarkistaa päässään laskelmia viimeisimmistä kokeista laboratoriossa.

Juuri nyt ongelmana oli, ettei etsivätoimistolla ollut yhtään keskeneräistä tapausta. Itse asiassa se oli ollut ongelma toimiston perustamisesta saakka. Viimeisen kolmen kuukauden aikana heidän suorittamansa tutkimukset saattoi laskea yhden käden sormilla ja niistäkin prinsessa Misumisun tapaus oli ehdottomasti tähän mennessä jännittävin.

Laboratorioon Viona taas ei ollut astunut kertaakaan sitten syksyn. Mutta sille tosiasialle hän ei halunnut uhrata enää yhtäkään ajatusta tai valvottua yötä.

Tällaisissa tilanteissa hänen piti keksiä itse itselleen mysteerejä ratkottavaksi. Kuten esimerkiksi, mitä seuraamuksia poikisi Luonnonfilosofiset Selonteot -lehdessä julkaistu tutkimus siitä, että tutkijat olivat Pohjois-Adiviassa saaneet sammakon jalat nykimään johtamalla niihin sähköä. Entä tarkoittiko saman lehden väite, että kaikki systeemit ajautuivat luonnollisesti järjestyksestä epäjärjestykseen, että nämä illalliskutsut oli tuomittu epäonnistumaan?

Kysymys, joka kuitenkin vaivasi Vionan mieltä eniten, oli se, kuinka monta kertaa äiti vielä yrittäisi parittaa hänet jollekin tuntemalleen nuorelle miehelle ennen kuin luovuttaisi.

”Teidän pitäisi kuulla, kun Viona soittaa viulua”, äiti jatkoi selitystään pöydän toisella puolella. Elaiza Hollinsin ruskeat hiukset olivat moitteettomalla nutturalla, joka oli koristeltu helmillä, aivan kuten hänen kyyhkynharmaa leninkinsäkin. ”Lisäksi hän on taitava piirtäjä.”

Viona olisi voinut kertoa, että hänen piirustuksensa olivat aina koostuneet kaavioista ja mallinnuksista, eikä niillä ollut minkäänlaista taiteellista arvoa. Mutta senkin hän oli oppinut, että äidin suunnitelmista selviytyi nopeimmin, kun antoi niiden tapahtua vastaan panematta. Tähän mennessä yksikään kosijaehdokkaiden kanssa kärsityistä illallisista, kävelyretkistä tai vaunuajeluista ei ollut johtanut seuraavaan tapaamiseen. Kukaan herrasmies ei ollut kiinnostunut adoptoidusta skavirilaistytöstä, jonka tummanvaaleissa hiuksissa ja kalpeissa piirteissä ei ollut mitään mieleenpainuvaa ja joka kaiken lisäksi vaappui ympäriinsä kävelykepin ja jalkaproteesin kanssa.

Eikä tämäniltainen nuorukainen ollut mikään poikkeus. Mies kuunteli kohteliaasti äidin markkinointipuheita ja jätti kommentoinnin omalle äidilleen. Hän ei ollut edes katsah-
tanut Vionan suuntaan sen jälkeen, kun pakolliset esittelyt oli hoidettu. Neilikalta ja ruusuvedeltä tuoksuva, siirapilla kyllästetty lehtevä leivonnainen oli osoittautunut hovin vie-
roksumaa aatelisneitiä mielenkiintoisemmaksi.

Toisaalta Viona ymmärsi, miksi äiti oli ollut jo useamman viikon niin innostunut juuri näistä illallisista. Vaikka Vestian perhe ei ollut Hollinsien tapaan aatelisia, vaan ylempää keski-
luokkaa, he olivat silti varsin tunnettuja Ilisirassa. Olihan rouva Vestia Ilisiran Sanomien päätoimittaja.

Karlin oli äitinsä tavoin töissä sanomalehdessä, mutta tavalisena rivitoimittajana. Hänellä oli vaaleanruskeat hiukset ja silmälasit, jotka valuivat koko ajan, mikä sai miehen hypistelemään sankojaan. Ulkonäkönsä puolesta hän olisi voinut sulautua Hollinsien ruokailuhuoneen vaaleisiin seiniin.

”Karlin rakastaa oopperaa. Meidän täytyy ehdottomasti mennä joskus yhdessä”, rouva Vestia sanoi äidille. Hän puhui rauhallisempaan sävyyn kuin rouva Hollins, mutta hänenkin sanoistaan kuului aavistus epätoivoa, mikä sai Vionan harhateille karanneet ajatukset äkisti kirkastumaan. Oliko niin, että myös Karlin Vestia oli uhkaavasti ajautumassa ikuisen poikamieheyteen? Nyt kun Viona mietti asiaa, hän muisti kuulleensa huhun, että mies asui yhä vanhempiensa luona.

Nämä illalliskutsut olivat hyvää vauhtia muuttumassa vaarallisiksi.

”Sehän on loistava idea!” äiti kiekaisi. ”Vai mitä, Viona?”

”Kiitos tarjouksesta, rouva Vestia, mutta minulla on nykyisin harvoin aikaa oopperalle”, Viona vastasi.

”Ymmärrän hyvin, sinulla on varmasti kiirettä toimistosi kanssa. Muistan, kun itse aloitin toimittajana. Silloin viihdykkeet olivat usein viimeisenä tärkeysjärjestyksessä”, rouva Vestia sanoi.

Viona katsoi häntä aavistuksen kiinnostuneempana. Tässä oli nainen, joka ei ollut antautunut yhteiskunnan jäykille perinteille ja luopunut urastaan, vaikka oli mennyt naimisiin. Ehkä rouva Vestia ymmärtäisi Vionaa paremmin kuin äiti.

”Mutta muista myös levätä, ettet aja itseäsi loppuun”, rouva Vestia jatkoi. ”Paras tapa siihen on pieni hauskanpito komean kavaljeerin kera.”

Tai sitten ei.

”Minusta kaikista hauskinta on olla hyödyksi”, Viona yritti vielä.

”Ahaa, sinä todella olet ahkera.” Rouva Vestia nyökytteli. ”Ehkä oopperan sijaan vapaaehtoistyötä? Minä avustan kirotujen ruokintaohjelmaa. Voisit liittyä joskus seuraani verenvuotusklinalle. Karlinkin vierailee usein...”

Viona nojautui taaksepäin tuolillaan. Tästä ei tulisi mitään.

Hän silmäili uudelleen vastapäätä istuvaa nuorta miestä, jonka hyvin leikattu tumma puku istui moitteettomasti ja jonka jälkiruokaa lusikoivat pitkät sormet näyttivät siltä, että hänelläkin olisi kuulunut olla jokin musiikkiharrastus. Jos äiti oli löytänyt toisen naisen, joka todella halusi poikansa pappien eteen ja pian, oli Vionan tulevaisuus vaarassa. Olisiko tästä miehestä panemaan vastaan kahdelle avioliittoa haikailevalle äidille?

”Karlin, sano nyt sinäkin jotain”, rouva Vestia komensi poikaansa, joka nosti katseensa lautasestaan ja hymyili lammasmaisesti.

”Teidän kokkinne on erittäin taitava, rouva Hollins”, Karlin Vestia vastasi äänellä, joka oli yhtä väritön kuin hänen koko olemuksensa.

Ei olisi, Viona päätteli. Hän laski lusikkansa lautaselleen. Hänen ruokahalunsa oli kadonnut.

Kun hän vilkaisi ylös, hän kohtasi Karlin Vestian ruskeat silmät. Katse ei yllättäen ollut laisinkaan lammasmainen, vaan päinvastoin poikkeuksellisen terävä. Siinä samassa mies oli kuitenkin jo palannut jälkiruokansa pariin.

Viona siristi silmiään ja tarkkaili miestä hetken, mutta ei nähnyt enää merkkiäkään mistään muusta kuin äitinsä tahtoon taipuvasta, hajamielisesti hymyilevästä hiljaisesta nuoresta miehestä. Aiemman vaikutelman täytyi johtua silmälaseista, hän päätteli ja seurasi miehen esimerkkiä keskittymällä omaan lautaseensa.

HERKULLINEN KEIJUFANTASIAN JA DEKKARIN YHDISTELMÄ!

Vionan ja Elyn etsivätoimisto saa vihdoin oikean tapauksen kadonneiden kissanpentujen etsimisen sijaan. Vionan keksijäystävää herra Hastfeldia syytetään tomun valmistamisesta ja Viona ja Ely löytävät itsensä keskeltä monimutkaista vyyhtiä, johon ovat sotkeutuneet niin Yön hovin vampyyrit, tomun alkuperä kuin kirkkokin.

Vionan lisähuolena on naimakauppoja juoniva äiti. Elykään ei ole kosijoista innoissaan, eikä varsinkaan siitä miten hyvin hänen veljensä Cory viihtyy Vionan seurassa.

Häiveen tapauskirjat -mysterisarjan
aloitti lumoava *Pihlajapalatsi*.

"Ei olisi ihme, jos *Pihlajapalatsia* luettaisiin pian suomen lisäksi myös muilla kielillä. Siinä on kaikki kansainvälisen menestyksen ainekset, ja enemmänkin."

– JOONAS RIEKKOLA, SAVON SANOMAT

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-52878-5